

ΕΤΟΣ 66ον

28 Ὀκτωβρίου 2018

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 43 (3413)

Η ΥΓΕΙΑ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ

«Πρώτα υγεία» είναι ἡ πιό συνηθισμένη εὐχή πού ἴεμε ὅταν χαιρετιόμαστε μέ τούς ἄλλους. Αὐτή ἡ προτεραιότητα εἶναι πολὺ δικαιολογημένη, ἀπό τή στιγμή πού –μετά τήν παρακοή καί τήν πτώση– μπήκαν στή ζωή μας ἡ φθορά, ἡ ἀρρώστια καί ὁ θάνατος.

Τεκμήριο υγείας

Καί, ναί μέν, ὁ Χριστός «διήλθεν εὐεργετῶν καί ἰώμενος» πάρα πολλούς ἀρρώστους, ἀλλῆ ὁ πρωταρχικός σκοπός τῆς ἐνανθρώπισης του δέν ἦταν ἡ ἀποτελεσματική ὀργάνωση οὔτε ἐνός «παγκοσμίου συστήματος υγείας» οὔτε ἐνός ὑποδειγματικοῦ ὑπουργείου κοινωνικῆς πρόνοιας. Στόχος του δέν ἦταν νά ἀνεβάσει τό προσδόκιμο ὄριο ἐπιβίωσης, ἀλλῆ νά χαρίσει στους ἀνθρώπους ἀληθινῆ καί αἰώνια ζωή, τήν ὁποία ὁ ἴδιος ὄρισε ὡς ἐπίγνωση τοῦ Πατέρα του, τοῦ μόνου ἀληθινοῦ Θεοῦ, καί τοῦ ἀπεσταλημένου του Ἰησοῦ Χριστοῦ (Ἰωάν. 17,3).

Δίκαια, λοιπόν, ὁ ἅγιος Θεοφύλακτος Ἀχρίδος σχολιάζοντας τήν κίνηση τοῦ Ἰαείρου νά προσπέσει στά πόδια τοῦ Χριστοῦ, γιά νά ζητήσει τή θεραπεία τῆς κόρης του, ἴεει ὅτι ἡ βασική ἐνδειξη υγείας γιά τόν ἄνθρωπο εἶναι «ἡ ἐπίγνωση καί προσκύνηση τῆς θεότητας τοῦ Χριστοῦ, ὄχι μόνο κάτω ἀπό τήν πίεση κάποιας θλίψης ἢ δοκιμασίας», ἀλλῆ καί στίς ἡλιόλιουστες ἡμέρες. Ἀδίμονο, ἂν ἡ πίστη καί ἡ προσευχή καταντήσουν «ὀμπρέλλες», πού τίς ἀνοίγουμε, μόνο ὅταν «βρέχει θλίψεις» καί μετά τίς κλείνουμε καί τίς βάζουμε στή γωνία τῆς πνευματικῆς ἀδιαφορίας.

Πρωταθλήτρια πίστης

Σέ τέτοια «βροχερή» περίοδο τῆς ζωῆς τους γνώρισαν τόν Χριστό καί ἡ αιμορροούσα καί ὁ Ἰάειρος. Εἶναι ὅμως φανερό ὅτι ἡ αιμορροοῦσα τά πῆγε πολὺ καλύτερα στίς «ἐξετάσεις πίστης» ἀπό τόν ἄρχοντα τῆς συναγωγῆς. Οἱ ἐρμηνευτές ἐπισημαίνουν ὅτι εἶχε νά ξεπεράσει (α) τήν ντροπή γιά τήν ἰδιάζουσα ἀρρώστια της, (β) τόν φόβο νά ἀκουμπήσει φανερά τόν Χριστό «ὑπό τοῦ

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Λουκ. η' 41-56)

Ἡ πίστις ὡς προϋπόθεσις τῆς συναντήσεώς μας μέ τόν Χριστό

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἄνθρωπός τις προσῆλθε τῷ Ἰησοῦ, ᾧ ὄνομα Ἰάειρος, καί αὐτός ἄρχων τῆς συναγωγῆς ὑπῆρχε· καί πεσὼν παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ, παρεκάλει αὐτὸν εἰσελθεῖν εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ· ὅτι θυγάτηρ μονογενῆς ἦν αὐτῷ, ὡς ἐτῶν δώδεκα, καί αὕτη ἀπέθνησκεν. Ἐν δὲ τῷ ὑπάγειν αὐτόν, οἱ ὄχλοι συνέπνιγον αὐτόν. Καί γυνὴ οὓσα ἐν ῥύσει αἵματος ἀπὸ ἐτῶν δώδεκα, ἥτις, ἰατροῖς προσαναλώσασα ὅλον τὸν βίον, οὐκ ἴσχυσεν ὑπ' οὐδενὸς θεραπευθῆναι, προσελθοῦσα ὀπισθεν, ἤψατο τοῦ κρασπέδου τοῦ ἱματίου αὐτοῦ, καί παραχρῆμα ἔστη ἡ ῥύσις τοῦ αἵματος αὐτῆς. Καί εἶπεν ὁ Ἰησοῦς· Τίς ὁ ἀψάμενός μου; Ἀρνούμενων δὲ πάντων, εἶπεν ὁ Πέτρος καί οἱ σὺν αὐτῷ· Ἐπιστάτα, οἱ ὄχλοι συνέχουσί σε καί ἀποθλίβουσι, καί λέγεις, Τίς ὁ ἀψάμενός μου; Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν· Ἠψατό μου τις· ἐγὼ γὰρ ἔγνω δύναμιν ἐξεληθοῦσαν ἀπ' ἐμοῦ. Ἴδουσα δὲ ἡ γυνὴ ὅτι οὐκ ἔλαθε, τρέμουσα ἦλθε, καί προσπεσοῦσα αὐτῷ, δι' ἣν αἰτίαν ἤψατο αὐτοῦ, ἀπήγγειλεν αὐτῷ, ἐνώπιον παντὸς τοῦ λαοῦ, καί ὡς ἰάθη παραχρῆμα. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῇ· Θάρσει, θύγατερ, ἡ πίστις σου σέσωκέ σε· πορεύου εἰς εἰρήνην. Ἔτι αὐτοῦ λαλοῦντος, ἔρχεται τις παρὰ τοῦ ἀρχισυναγώγου, λέγων αὐτῷ· Ὅτι τέθνηκεν ἡ θυγάτηρ σου· μὴ σκύλλε τὸν Διδάσκαλον. Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἀκούσας ἀπεκρίθη αὐτῷ, λέγων· Μὴ φοβοῦ· μόνον πίστευε, καί σωθήσεται. Ἐλθὼν δὲ εἰς τὴν οἰκίαν, οὐκ ἀφῆκεν εἰσελθεῖν οὐδένα, εἰ μὴ Πέτρον καί Ἰωάννην καί Ἰάκωβον, καί τὸν πατέρα τῆς παιδὸς καί τὴν μητέρα. Ἐκλαίον δὲ πάντες καί ἐκόπτοντο αὐτήν. Ὁ δὲ εἶπε· Μὴ κλαίετε· οὐκ ἀπέθανεν, ἀλλὰ καθεύδει. Καί κατεγέλων αὐτοῦ, εἰδότες ὅτι ἀπέθανεν. Αὐτὸς δὲ ἐκβαλὼν ἔξω πάντας, καί κρατήσας τῆς χειρὸς αὐτῆς, ἐφώνησε, λέγων· Ἡ παῖς, ἐγείρου. Καί ἐπέστρεψε τὸ πνεῦμα αὐτῆς, καί ἀνέστη παραχρῆμα, καί διέταξεν αὐτῇ δοθῆναι φαγεῖν. Καί ἐξέστησαν οἱ γονεῖς αὐτῆς. Ὁ δὲ παρήγγειλεν αὐτοῖς, μηδενὶ εἰπεῖν τὸ γεγονός.

νόμου κωλυομένη», ἀφοῦ ἦταν ἀκάθαρτη, καί (γ) τὴν ὑποψία «μήποτε διαγνωσθεῖσα ἀπελαθῆ παρὰ τοῦ ὄχλου» γιὰ τὸν ἴδιο λόγον. Τεράστιο τό κόστος τῆς πίστεως τῆς καί μεγάλα τά ρίσκα στά ὁποῖα ἔβαλε τὸν ἑαυτό της. Πράγματι ἀπαιτεῖτο ἀκράδαντη πίστις στὴ δύναμιν καί στὴ φιλανθρωπία τοῦ Χριστοῦ, γιὰ νὰ ξεπεράσει αὐτά τά ὄντως μεγάλα ἐμπόδια. Γι' αὐτό καί ὁ Χριστός κατέστειλε πρῶτα «τόν τρόπον τῆς ψυχῆς αὐτῆς διὰ τοῦ εἰπεῖν "θάρσει θύγατερ"» (ἅγιος Θεοφύλακτος), τὴν ἀποκάλεσε μέ οἰκειότητα «θυγατέρα» του, καί τὴν δόξασε ὡς πρότυπο πίστεως ἀνά τοὺς αἰῶνες. Πρὶν ἀπὸ ὅλους, βέβαια, ἡ πίστις τῆς ὠφέλησε «οὐ μετρίως τὸν ἄρχοντα τῆς συναγωγῆς», ὅπως ἴδεται ὁ ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας, στηρίζοντάς τον στὴν ἐλπίδα ὅτι ὁ Χριστός μπορεῖ νὰ σώσει τὴν κόρη του ἀκόμη καί ἀπὸ τὸν θάνατο. Ἡ κορυφαία πάντως δόξα γιὰ τὴν αἰμορροοῦσα εἶναι ἡ ὁμολογία τοῦ Χριστοῦ γι' αὐτήν: «Ἠψατό μου

Μετάφραση τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς

Ἐκεῖνον τὸν καιρὸν, πλησίασε τὸν Ἰησοῦ κάποιος ἄνθρωπος, ὀνομαζόμενος Ἰάειρος, ὁ ὁποῖος ἦτο ἀρχισυνάγωγος, καὶ ἔπεσε εἰς τὰ πόδια τοῦ Ἰησοῦ καὶ τὸν παρακαλοῦσε νὰ ἔλθῃ εἰς τὸ σπίτι του, διότι εἶχε μιὰ μοναχοκόρη, ἡλικίας περίπου δώδεκα ἐτῶν, ποῦ ἦτο ἐτοιμοθάνατη. Ἐνῶ δὲ ὁ Ἰησοὺς ἐπήγγαινε, ὁ κόσμος τὸν συνέθλιβε. Κάποια γυναῖκα, ποῦ ἔπαυσε ἀπὸ αἱμορραγίαν δώδεκα χρόνια καὶ εἶχε ἐξοδέψει ὅλην τὴν περιουσίαν τῆς σέ γιатρούς καὶ δέν μπόρεσε νὰ θεραπευθῇ ἀπὸ κανένα, ἤλθε κοντά του ἀπὸ πίσω, ἄγγιξε τὴν ἄκρη τοῦ ἐνδύματός του καὶ ἀμέσως ἐσταμάτησε ἡ αἱμορραγία τῆς. Καὶ ὁ Ἰησοὺς εἶπε, «Ποῖός μὲ ἄγγιξε;». Ἐπειδὴ δὲ ὅλοι τὸ ἠρνοῦντο, εἶπε ὁ Πέτρος καὶ ὅσοι ἦσαν μαζί του: «Διδάσκαλε, ὁ κόσμος σέ ἔχει περικυκλωμένον καὶ σέ συνθλίβει καὶ σύ λές, “Ποῖός μὲ ἄγγιξε;”». Ὁ Ἰησοὺς ὁμως εἶπε, «Κάποιος μὲ ἄγγιξε, διότι αἰσθάνθηκα ὅτι ἐβγήκε δύναμις ἀπὸ ἐμένα». Ὅταν εἶδε ἡ γυναῖκα ὅτι δέν διέφυγε τὴν προσοχὴν, ἤλθε μὲ τρόπον, ἔπεσε στὰ πόδια του, καὶ τοῦ εἶπε μπροστά σ’ ὅλον τὸν κόσμον τὴν αἰτίαν, διὰ τὴν ὁποίαν τὸν ἄγγιξε καὶ πῶς ἀμέσως ἔθεραπεύθηκε. Αὐτὸς δὲ τῆς εἶπε, «Ἐχε θάρρος, κόρη μου, ἡ πίστις σου σέ ἔσωσε, πῆγαινε εἰς εἰρήνην». Ἐνῶ ἀκόμη μιλοῦσε, ἔρχεται κάποιος ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ ἀρχισυναγῶγου καὶ τοῦ λέγει, «Ἡ θυγατέρα σου πέθανε, μὴν ἐνοχλῆς πλέον τὸν διδάσκαλον». Ὁ δὲ Ἰησοὺς, ὅταν τὸ ἄκουσε, τοῦ εἶπε, «Μὴ φοβᾶσαι· μόνον πιστεῦε καὶ θὰ γίνῃ καλὰ». Ὅταν ἔφθασε εἰς τὸ σπίτι, δέν ἐπέτρεψε σέ κανένα νὰ μῆ μαζί του, παρὰ εἰς τὸν Πέτρον, τὸν Ἰωάννην καὶ τὸν Ἰάκωβον καὶ εἰς τὸν πατέρα τοῦ κορισιοῦ καὶ εἰς τὴν μητέρα. Ἐκλαιγαν δὲ ὅλοι καὶ τὴν θρηνολογοῦσαν. Αὐτὸς δὲ εἶπε, «Μὴν κλαῖτε· δέν ἐπέθανε ἀλλὰ κοιμᾶται». Καὶ τὸν εἰρωνεύοντο, διότι ἤξεραν ὅτι εἶχε πεθάνει. Ἄλλ’ αὐτὸς ἀφου ἔβγαλε ὅλους ἔξω, ἔπιασε τὸ χέρι τῆς καὶ ἐφώνησε, «Κορίτσι, σῆκω ἐπάνω». Καὶ ἐπέστρεψε τὸ πνεῦμά τῆς, ἐσηκώθη ἀμέσως, καὶ ὁ Ἰησοὺς διέταξε νὰ τῆς δώσουν νὰ φάγῃ. Οἱ γονεῖς τῆς ἐξεπλάγησαν, αὐτὸς δὲ τοὺς παρήγγειλε νὰ μὴ ποῦν σέ κανένα τί συνέβη.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλη, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ)

τις!»! Ἴσως δέν ὑπάρχει πιὸ συγκληνιστικὸς τρόπος ἐπαίνου τῆς ἀνθρώπινος πίστεως ἀπὸ αὐτὲς τίς τρεῖς λέξεις τοῦ Χριστοῦ. Οἱ σίγουρα δοξαστικὲς φράσεις «μεγάλῃ σου ἡ πίστις» καὶ «οὐδέ ἐν τῷ Ἰσραὴλ τοσαύτην πίστιν εὔρον» ἀκούγονται σχετικὰ ἄτονες μπροστά σ’ αὐτὴ τὴν ἐκκωφαντικὴ ὁμολογία: «Κάποιος μὲ ἀκούμνησε μὲ τόσο φλογερὴ πίστη, ποῦ τὸ κατάλαβα ὅτι βγήκε ἀπὸ πάνω μου δύναμη θαυματουργικὴ». Εἶναι μιὰ ὁμολογία, ποῦ τὴ γέννησε μὲν ἡ παρέμβαση τοῦ ἐκδηλωτικοῦ ἀπόστολου Πέτρου, ἀλλῆλα συγχρόνως ἀφήνει νὰ φανεῖ καὶ τὸ γεμάτο πικρία παράπονο τοῦ Χριστοῦ γιὰ ἐκείνους ποῦ τὸν «συνέχουσιν καὶ ἀποθλιβουσιν» εἶτε μὲ τὸ ἀδιάφορο καὶ παγερό τους πλησίασμα εἶτε μὲ τὴν ὑποκρισία τους.

28 Ὀκτωβρίου 2018: ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΦΩΤΟΦΟΡΟΥ ΣΚΕΠΗΣ
ΤΗΣ ΥΠΕΡΑΓΙΑΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ ΚΑΙ ΑΕΙΠΑΡΘΕΝΟΥ ΜΑΡΙΑΣ. Τερεντίου, Νεονίλλης,
Εὐνίκης καὶ τῶν σὺν αὐτοῖς μαρτύρων. Στεφάνου ὁσίου τοῦ Σαββαΐτου.
Ἐθνικὴ ἑορτὴ ἐπὶ τῷ νικηφόρῳ τῶν Ἑλλήνων ἐν Βορείῳ Ἠπειρῷ πολέμῳ (1940).
Ἦχος: πλ. α' – Ἐωθινόν: ΙΑ' – Ἀπόστολος: Ἑβρ. θ' 1-7 – Εὐαγγέλιον: Λκ. ν' 41-56.

Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 4 Νοεμβρίου, Ε' Λουκά.
Ἀπόστολος: Ἐφεσ. β' 4-10 – Εὐαγγέλιον: Λκ. ις' 19-31.

Πόρρω απέχετε ἀπ' ἔμοῦ

Τό παράπονο αὐτό ἔχει ἀρχίσει ἀπό πολύ παλιά νά τό ἐκφράζει μέ τό στόμα τῶν ἁγίων προφητῶν: «Συνωσιζέσθε γύρω μου μέ τίς “νουμνίες” καί τίς γιορτές σας πού μισεῖ ἡ ψυχὴ μου, μέ τά ὑψωμένα σέ φαρισαϊκὲς προσευχὲς χέρια σας ἀπό τά ὁποῖα ἀποστρέφω τοὺς ὀφθαλμούς μου, μέ τὴν ὑποκριτικὴ σας νηστεία φορώντας σάκκο καί ρίχνοντας στάχτη στὰ κεφάλια σας, ἀλλὰ ἐγὼ “οὐκί τοιαύτην νηστείαν ἐξελεξάμην” (Ἦσ. 1 καὶ 58). Μέ πλησιάζετε καί μέ τιμᾶτε μόνο μέ τά χεῖλη σας, ἐνῶ ἡ καρδιά σας “πόρρω απέχει ἀπ' ἔμοῦ”, βρίσκεται μακριὰ ἀπὸ μένα (Ἦσ. 29,13). Ἐγὼ ὁμως αὐτὴ τὴν καρδιά σας θέλω. Αὐτὴ τὴν καρδιά σου “δός μοι, υἱέ μου” (Παρμ. 23,26)».

Τὴν καρδιά της γεμάτη πίστη ἔδωσε ἡ αἰμορροούσα ὅταν ἔσκυψε κρυφὰ νὰ ἀκουμπήσει τὸ ἔνδυμα τοῦ Χριστοῦ, ρισκάροντας νὰ «ἀπεληθεῖ» καί ἀπὸ τὸν Χριστὸ καί ἀπὸ τὸν ὄχλο ὡς ἀκάθαρτη· καί ἀντὶ γι' αὐτὸ ἄκουσε τὸν Χριστὸ νὰ τὴν «ἀγκαλιάζει» μέ τά λόγια: «Θυγατέρα μου, ἔχε θάρρος! Γιά σένα “σάρκα ἀληθὴ περικείμεται καί πάντα τυφὸν κατεπάτησα” (ἅγιος Κύριλλος) δεχόμενος νὰ γίνω τόσο ἀπτός καί προσιτός στοὺς ἀνθρώπους». Καί ἡ Ἐκκλησία τιμώντας αὐτὴ τὴν πρωταθλήτρια τῆς πίστεως, ὅταν μᾶς καλεῖ στὴν Κοινωνία τοῦ, ὄχι μόνο ἀπτοῦ καί προσιτοῦ, ἀλλὰ καί βρώσιμου Χριστοῦ, μᾶς προτοιμάζει μέ τὴν προσευχή: «Δέξαι με ὡς... καί τὴν αἰμόρρουν· ἡ μὲν γάρ τοῦ κρασπέδου σου ἀψαμένη εὐχερῶς τὴν ἴσιν ἔλαβεν... ἐγὼ δὲ ὁ ἔλεινός ὄλον σου τὸ σῶμα τοῦ μὲν δέξασθαι, μὴ καταφληθεῖν».

Ἄρχιμ. Β. Λ.

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΠΡΙΟΥ»: Κάθε Σάββατο καὶ ὄρα 6.00 μ.μ. γίνεται τὸ κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στὸν Ἱ. Ναὸ Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου) Ἀθήνα. Προηγεῖται ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ.

..«ΦΩΝΗ ΚΥΠΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰαοῦ 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδόσις - Διευθυντής: Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξι, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωσις, τηλ. 210.7272.388. Ὑπὸ τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΠΡΙΟΥ» σ' ὅλο τὸν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr
